

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Lázár István*

Cím: *Erdő, erdő, sűrű erdő...*

Forrás: *Pesti Hirlap*

Bp.
(Hely)

1921. 11. 16

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Ol...)

Osztályozás

Tárgy

719

Hely

Idő

1921

Személy

Erdő, erdő, sűrű erdő...

(Hogy szállítja haza a vágott fáját egy budapesti polgár? — A jószívű svábok. — Az öreg erdőőr. — „A lelkemhez nőttek a fák...” — Lopják az erdőt! — A fatuskó románcja.)

Egy hete sincs még, hogy a hűvösvölgyi erdőn aranylott az ősz s már hó alatt voltunk november derekán. Az utmenti fák, mint fehér ruhás gardisták állottak őrt a Balázs-vendéglő fölött s a kemény, zimankós alkonyatban csillagos havat vert a szél szemünk közé. Szekerünk elakadt a magasívű kaptató fölött, a lovakról párázik a gőz, pedig mindössze csak tíz mázsáska fát viszünk a város felé. A fuvarosom káromkodik s nagy, suhogó ostorával verdesi a lovait, ám a kerék még mélyebben megfeneklik a sűrű, havas sárban; fentő recseg, szíjj ropog, lánc csörög, omlik a vágott fa, hangzik a halihós szítók s a nyöszörgő kerék még mélyebbre vágódik; most már csakugyan kátyuban vagyunk. Ki húz ki? Az este feketedik már. Elfogat kellene. Várunk a dermesztő hidegben, míg végre érkezik egy behorogzott sváb. Álljon meg! Mit kér? Ezer koronát. Miért? Hogy egyik lovát a mi lovaink elé fogja s vontassa szekerünket vagy nyolevan-száz méternyire. A fuvarosom derék magyar ember s főlháborodásában majd agyonveri. Várunk. A percek óráknak tűnnek. A szél ereje növekszik s csontunkig szúr a fagy. Elkéseredésben indítványozom, hogy hagyjuk ott a fát, ha már az Isten kirendeli valahogy, de nem engedi, hogy elvigyük. A fuvarosom a fejet rázza s konokul vár. A hópelyhek muzsikáját hallgatom. A szél sir az erdőn s veri a fákról a csillagos darát. Csengetyűszó hallik. Jön egy másik sváb atyafi. Ez már valamivel derekabb ember. Csak ötszáz koronát kér s egy szívt. A fuvarosom alkuszik vele. Háromszáz korona. A mellényzsebem csücskéből kifizetem, hiszen ma az írótak aranyvalutában fizetik. És megindulunk. Suhog az ostor, recseg-ropog a szekér, a sváb atyafi svábul, a fuvarosom meg magyarul káromkodik s a szítók koncertjében két kerékre billen az elátkozott szekér s az apró, vágott fa csengve omlik róla. Sebaj! Csakhogy kint vagyunk a kaptató-tetőn!

Megszusszan a ló, cigarettára gyújtunk, hálálkodunk a sorsnak a lépésben baktatunk a város felé. Meddig fogja szobánkat melegíteni ez az ezer kinnal megszerzett kevés fa? Azt hinnék, hogy már túl va-

gyun a bajokon, de most zord puskás lép ki a fák közül s ránk kiált: Megállj! Megállunk s felénk jön. Az erdőőr. A lámpa fénye ráhull. Pirospozsgás öreg bácsi. Groteszketet hat. Ugy tűnik, mintha valami filmdarab-részletet játszanánk.

— Honnan hozzák a fát? — szeli át öles hangja a sötétséget.

— Loptuk! — mondom neki ingerülten.

A puskáját vállhoz rántja és a szemembe néz.

— Hallja az ur, velem ne izéljen, mer' osztán baj lesz! — vonja össze zuzmarás szemöldökét. — En itt a törvény vagyok... Igazolja magát!

Muszáj. Ha nem, akkor lefoglalja a fát. Egyébként is törvénytisztelő ember vagyok, igazolom hát magamat. Tőviről-hegyire kikerdez. Firtatja, hogy mi vagyok. Mondom neki s behunyja balszemét, mint a tyuk, ugy gondolkozik. S lám, emlékszik a nevemre! Parolára nyújtja kezét s belecsapott. Szent a béke. Most már a faigazolványt sem kéri. És magered a szó belőle panaszosan, keservesen:

— Ebadta hűmpellér népsége, ugy lopja az erdőt, mint a szarka az aranygyűrűt. A legszebb fáimat viszik el! A tavaly télen is rettentő károkat okoztak s az idén megest csak kezdik... Uram! Én innen-onnan már ötven esztendeje járom az erdőt s a lelkemhez nőttek a fák... Én ültettem a legtöbbször, én gondoztam, én vigyáztam rájuk s nem tudom nézni pusztulásukat...

Sir az öreg. Komolyan sir. Valamelyes borocskája is lehet benne, node annál őszintébben beszél, ahogy az igazság tartja. Rigótollas kalapját a szemére rántja, szípig a zuzmarában s ereszkedik le öreg arcán a köny, mint valami ezüst katicabogár.

— Ellopják a legkedvesebb fáimat... Névről ismerem majd mindgyíket... Ez Rákóczi... Az Kossuth Lajos... Én kereszteltem el... Tővig fűrészelik és ellopják, ha fogom is az ágát. No, de jaj lesz a lopónak, ha fülön fogom!

Gyöngye nesz hallik s árnyék surran el a fák között. Alakja feketén rajzolódik a fákon...

öreg erdőőr felrezen fájdalomából, odasandít s a lovaimbolygó árnyék után acsarog:

— Ide jöjj! Lövök...

Nyul is már a fegyveréhez, de inkább csak ijesztebből. Toprongyos ember búvik elő az erdőből s ahogy a lámpa fénye ráhull, az arca szinte sárgafekete.

— Mit visz? — vonja kérdőre az öreg harambasa.

— Egy kis ágat... vinnyog a szegény aláztatosan.

— Mutassa!

Nagynehezen kibonja zsákoeskáját. Az ör szemügyre veszi szakértően. Néhány maréknyi rözse s egy fatuskó van benne. A fatuskó! Ez már bűnjel. Ráripakodik.

— Hol vette? Most vágta le! Bekísérem...

— Esküszöm, hogy ugy kaptam a földön... Tessék megnézni! Mind a két vége fekete. Régi vágás... Őt gyermekem van, majd megfagynak... Az Isten áldja meg... ne vegye el... az Isten áldja meg...

Az erdőőr-szive meglágyul, már a maga módja szerint. Töpreng, aztán törvényt ül sebtiben.

— A rözset viheti, de a tuskó itt marad. Mer' a tuskó tuskó. Egy-kettő! Vigye az irháját, mer' nagy a mérgem, hogyha megharagszom!

Áll a szegény ember, szíve majd megszakad a kis darab tuskóért, de nincs segítség, nincs apelláta. Hiába lépek közbe. Az öreg nem enged. Sónaj lebben a havas éjszakában s a csüggött ember továbbdúkol...

— Jó éjt!

Az erdőőr a fatuskót a szekerekre fölveti.

— Nem engedhetek. Vészzenet kapnak. És nincs is jogom, hogy neki adjam... De az ur elviheti, mint talált tárgyat...

— Nem kell — morranok rá.

Az öreg a szemembe néz s rámbaszalag jó-ságosan:

— Ugyis ott várja az erdősarkon az a szegény nyavalyás... Tessék levetni ott azt a csutakot, hogy vigye el a kánya... hehehe... **Lázár István.**